

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

חג השבועות

בהוה, שבכל שנה ושנה מתחדש קבלת התורה.

שבועות עמי עמי כה

• דברי בינה •

ההכנה לקבלת התורה שלא להתגאות ולא להתרשל מעבודתו

אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל.

(שמות טו) ופירש רש"י ז"ל: 'לא פחות

ולא יותר'. - זה גם כן בחינת הקדמה לתורה, שאמר הקדוש ברוך הוא למשה רבינו עליו השלום, שיכניס בישראל שני דברים האלו: 'לא פחות ולא יותר'. היינו, שאל יחשוב האדם שהוא הגרוע והפחות שבישראל, ואין לו עוד תקוה חס ושלום לשוב אליו יתברך. כי זה עצת היצר, שיתרשל האדם לגמרי מעבודתו יתברך, וזה בחינת 'לא פחות'. וגם יכניס בתוכם בחינת 'ולא יותר', שאם זוכה אדם לעשות איזה מצוה, לא יבוא מזה לידי גיאות והתנשאות חס ושלום, שזה בחינת 'ולא יותר'. - את אלה הדברים תדבר אל בני ישראל, ותכניס בלבם כל אלו הדברים קודם קבלת התורה.

שבועות עמי סט

• זכרון משלי •

הר סיני עצמו נפשט ממנו כל החומרות שלו **דהנה** באמת להמשיך איזה שפע קודש, אזי צריכים מקודם להסיר כל החומרות הנמצא בהדבר, ואז בהשאר רק הצורה לבדה, יוכל לשרות עליו שפע אלוני. ואף הדברים הדוממים לא ישארו גם כן רק צורה לבדה. כדאיתא (רש"י שמות יט יב) על ענין השמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו, שההר בעצמו צווה וצוה את זאת. כי ההר המיועד להנתן עליו דברי אלקים חיים ותורה הקדושה, נפשט ממנו כל החומרות עד שהוא בעצמו צוה 'השמרו'.

ערב יו"כ עמוד קב

• וידבר משה - לברטוב •

בחג השבועות צריך לשמוח ולעורר זכות שנוכה לקבל התורה מחדש

ראוי באותו החג ביותר, להתוועד לומדי תורה, לשמוח ביום מתן תורתנו הקדושה, ולעורר זכות וכו' עמו הנבחר, כי גם היום יאיר עינינו בתורתנו, וכו', ויגלה לנו השי"ת חלקינו בתורתו הקדושה, וכו', שנקלוט בלבנו אור תורתנו הקדש, ונזכה

• מנשר טוב •

בכל שנה מתחדש קבלת התורה

הנה מהות חג השבועות הוא כמו אנו מזכירין בתפלת החג: "זמן מתן תורתנו". לומר שאינו רק 'זכר' למתן תורה, כמו בהזכרת ביציאת מצרים שהוא 'זכר' ליציאת מצרים, אלא 'זמן מתן תורתנו'

• מבשר טוב •

ע"י קבלת התורה נהיו בנים להשי"ת

כל המלמד את בן חבירו תורה, כאילו ילדו (סנהדרין יט.), ולכן משעת מתן תורה ואילך בנים אתם לה' אלקיכם, כי הקב"ה הוא המלמד תורה לעמו ישראל, וע"י לימוד התורה הקדושה, היא נחקקת בלבנו ומשפיעה על כל מהותינו.

שבועות תשמ"ח

• וידבר משה - לבוטוב •

התורה נותנת לאדם כח המעצור

מפני מה נקרא חג השבועות בלשון חז"ל עצרת, לרמוז בזה, כי בו ניתנה תורה לישראל, שהיא המעצור לגוף, ונותנת גבול לאדם לעמוד בעבודתו, ולכל ילך אחרי שרירות לבו, רק ללכת במצוותיו יתברך.

שבועות

ביאור מאמר חז"ל:

הכל מודים בעצרת דבעינן נמוי לכם. מאי טעמא - יום שניתנה בו תורה הוא. (פסחים סח:)

• היהודי הקדוש •

הכל מודים בעצרת דבעינן נמוי לכם וכו'. לכאורה תמוה, אם ניתנה בו תורה כל שכן שצריך לעשותו כולו לה'. אלא הפירוש הוא, דהרי ישנם לפנינו שני כתובים הסותרים זה את זה, ממקרא אחד משמע שצריך להיות כולו לה', וממקרא שני משמע שצריך לעשותו כולו לכם. על כן ישנם לפנינו שני דרכים, א' לקיים או כולו לה' או כולו לכם. ב' לחלקו חציו לה' וחציו לכם. אבל בשבועות, שלא יתכן לומר שאפשר לעשותו כולו לכם, שהרי יום שניתנה בו תורה הוא, אם כן על כרחך יש לנו לפרש

לחדש ולהוליד כל אחד ואחד מאתנו את חלקי התורה שקבלנו, מאז עמדנו בהר סיני. **ויחיה** ההתועדות בשמחות וגיל, ברנה ותפלה, ואהבה ואהוה וריעות, שמעלת התורה בחבורה, ויודו לה' ששם חלקינו בתורה. ובפרט בחורים, לומדי תורה כל השנה, ומסורים אליה יותר מאנשים סוחרים ועוסקים בהויות העולם הזה, להם - התורה היא כאילת אהבים ויעלת חן, שפרה חלקם, המה ישאו רנה ותפלה, לא ישבותו הבחורים ונערים מנגינתם זו האהוב להם, ויתאספו לשורר ולשמוח, לא יתפרדו וכו' ביום הקדוש הזה, בשמחה יאכלו, וישתו בריעות, ויברכו לשמו הגדול המשפיע במ כח ועצמה, וכן ואהבה ושכל טוב בתורה ויראת שמים.

שבועות

• חלקת יהושע •

והייתם לי סגולה מכל העמים.

לרמז שאפילו ה'ל" - הגשמיית, צריך להיות משונה משאר העמים.

יתרו

• היהודי הקדוש •

והייתם לי סגולה מכל העמים.

בעת מתן תורה אמר השי"ת "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי, והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ", ענין סגולה - הוא דבר שאין בו תפיסה מצד השכל, ואין בו טעם למה הוא מועיל, רק בדרך סגולה, כן היה ההבטחה אלינו, שנהיה דבוקים בו יתברך גם בלי שום שכל וטעם מצידנו.

הוא הזמן להתפלל על זה, להמשיך השפעה וכל טוב לעולם.

• דברי בינה •

עוד יש לומר, **הכל מודים וכו'.** כי על **הכל מודים**, פירש רש"י ז"ל: "כולי עלמא לא פליגי". והיינו: שלמעלה בשמים אין אז שום קיטרוג על ישראל ח"ו, והכל מודים אז דבעינן נמי לכם, שהוא כל צורך השפעת ישראל, בני חיי ומזוננו. כי נתעורר למעלה זכות ישראל, שהוא על ידי שהם מקדשים את עצמם בקדושת הגוף, ועל ידי רוב קדושתם הם מבררים ומעלים כל עניני הבריאה אל השורש, על ידי כח מצוות התורה כנ"ל. וזה הזכות נתעורר ביום העצרת, שהם ראויים לכל הטוב, על ידי קדושת מעשיהם, על ידי התורה והמצוות, בלי שום מסמין ומקטרג, והכל מודים דבעינן נמי לכם, לכל צרכיכם מעתה ועד עולם.

• חלקת יהושע •

הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם וכו'.
כמ"ש א"ז זצלה"ה מביאלא על "טוב ומטיב הדרש לנו", כי באמת תכלית בריאת איש ישראל היה שיהיו הם המשפיעים לכל העולם, אך החטא גרם שנעשו מקבלים, ולכן אנו מתפללים שנבא בחזרה למדרגתנו, וזה 'טוב ומטיב הדרש לנו', דהיינו שתדרוש לנו שנהיה בבחינת טוב ומטיב, הטוב לדידיה ומטיב לאחרינו. שהש"ת ישפיע לנו טובה כזו שנוכל להשפיע לאחרים. וזה "דבעינן נמי לכם", שפע כזה שנוכל להשפיע.

חלקתו חציו לה' וחציו לכם, כמו הדרך השניה.

• תולדות אדם •

הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם וכו'.
ונוכל לפרש וכו' דזאת ידוע שמושה רבינו עליו השלום היה שושבינא דמלכא, ואהרן שושבינא דמטרוניתא. ושושבינא דמלכא הוא המשפיע בליבות בני ישראל יראת שמים ועול מלכותו יתברך, כמו שכתוב: 'באשר דבר מלך שלטון'. ושושבינא דמטרוניתא הוא המשפיע לכנסת ישראל כל שלימות הטוב בענייני עולם הזה.

וכן בכל דור ודור יש שני מיני צדיקים, אחד הוא צדיק המושך את ישראל לאהבת השם יתברך, וליראתו ולקבלת עול מלכות שמים בשלימות. ואחד הוא הצדיק הוא הממשיך על ישראל טובות הגשמייות. וזה הוא הפלוגתא, חד אמר אז כולו לה' – להמשיך את ישראל לאביהם שבשמים, אז כולו לכם, להשפיע לכם כל טובות עולם הזה. ומאן דאמר חציו, סבירא ליה שהצדיק צריך להיות בבחינת שניהם. ואמר רבי אלעזר: הכל מודים בעצרת הוא יום שנתנה בו תורה, בעינן נמי לכם כי אם אין קמח אין תורה. על כן הכל מודים דבעינן נמי לכם.

• דברי בינה •

הכל מודים וכו'. דהנה 'בעינן', הוא לשון בקשה ותפילה. וצריך כל אדם בעצרת, להתפלל להשם יתברך על זה, שיהיה לכם לכל צרכיכם, מה שצריך לכל איש ישראל, גם כל עניני צורך הגוף – אז

• דברי בינה •

הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכב.
היינו, על פי המבואר לעיל, דכל ענין מתן תורה הוא להרים את כל ענייני הבריא, ודברים השפילים גם כן אל הקדושה – שזהו עניין לכב שהוא לכל צרכיכם. וזה פירוש 'דבעינן נמי לכב', לפי שאז הוא הזמן להרים דגל הקדושה מכל צרכי הגשמיים גם כן לרום המעלות.

• ואלה הדברים שנאמרו לדוד •

ע"י שמשליכים את ההר - היצה"ר באים לקבלת התורה

וזה הענין שכפה עליהם הר כגיגית בשעת קבלת התורה (שבת פח.). הר רומז להשכות היצר הרע כמוכא ש'צדיקים נדמה להם כהר' [סוכה נב.], היינו, כמו שאחד נושא משא כבד על כתפיו ומצפה להוריד מעליו המשא, כן יהיה היצר הרע על האדם למשא כבד עליו, וזה הר כגיגית עליהם. ובהשכלת היצר הרע אז באים לקבלת התורה, וזו ההבחנה אם האכילה והשתיה וכל העשיות הגשמיות מביאין את האדם לכב הקדושה, לכב התורה, אז סימן שהכל היה אצלו בבחינת צורה, בחינת קדושה הפנימית, הטמון בכל דבר, ובכח האכילה להוציא משם החיות והניצוצות הקדושים.

פרשת ראה ב

• ישועות אברהם •

ע"י עסק התורה ותפילה זוכים לעריבות התורה ובזכות התקשרות לצדיקים זוכים לשלימות התורה

בכל יום אנו מברכים על התורה הקדושה שלש ברכות: א, לעסוק בדברי תורה. ב, אשר בחר בנו. ג, אהבת עולם אהבתנו

וגו'. כי להגיע לשלימות בלימוד תורה"ק, צריכים לזכות ולעלות לשלש מדריגות:

א. בתחילה צריך להיות איתערותא דלתתא, כשור לעול וכחמור למשא, אפילו שאינו רואה ומרגיש שום מעם וחיות קדושה בתורה"ק ובמצוות ח"ו, אף על פי כן יעסוק בתורה הקדושה, יום ולילה יהגה בו, 'זמתוך שלא לשמה בא לשמה' כמו שאמרו חז"ל. ועל זה אנו מברכים "לעסוק בדברי תורה" – בכל אופן, כמו אדם שיש לו עסק – חנות וכדו', אע"פ שאינו מרויח היום, בכל זאת פותח חנותו ליום המחרת, כי אולי ירויח ביום זה, כן צריכים לעסוק בדברי תורה והמצוות.

ב. כאשר מתנהג בדרך הזה, ומבקש אחר כך מהש"ת לרחם עליו, וליתן נא לו ערבות בדברי התורה, אזי הש"ת פותח לבו בערבות ומתיקת בתורה"ק ובמצוות, ונותן לו דעת שיהיה לו הרגשה וחיות קדושה, וכו', שע"י התורה הקדושה יתקדש שם שמים בעולם, וכו'. ואי אפשר לזכות להגיע לדרגה זו, כי אם לאחר האיתערותא דלתתא, ע"י לימוד התורה"ק וקיום המצוות בדחילו ורחימו, אזי מתקן המדות וכו', וזוכה על ידי זה לבוא לברכת נותן התורה – במתנה, היינו לאיתערותא דלעילא – עריבות ומתיקות ורגש קודש.

ג. ורק אחר זה יכול להגיע למעלת לימוד התורה במדריגה נעלה כזאת, שלא יהיה ביכולת לעשות שום דבר נגד רצון הש"ת ח"ו, אפילו בשוגג ושלא במתכוון, עד שנזכה למעלת אבותינו הקדושים, שנחיה נקראים ישראל אשר כן יתפאר, המרומז בברכת אהבת עולם וגו', שאנו

כלליות נשמות ישראל, כידוע. אותו חבת קול הוא המעורר לבות הדורות האחרונים, להבינם שהקול גופא נשאר בישראל עם קרובו, ויכולים בכל עת ורגע לזכות למתן תורה, כמו שהיה באותו המעמד בעצמו.

וזהו הפירוש שאמר "מעלבונה של תורה", כי באם לא יחשוב האדם כן, רק יסבור שמתן תורה היה רק לאותו הדור לבד, נמצא שבחינת התורה הקדושה יש לה הפסק וגבול ח"ו. ואין לך עלבון לתורה גדול מזה. והבן מאוד.

במדבר עמי יב

• דברי בינה •

ע"י שעם ישראל יפתחו נדבת לבם זה לזה יזכו לאחדות אמיתי וקבלת התורה

ועשית חג שבועות לה' אלקיך מסת נדבת ירך אשר תתן. (דברים מז י)

ולחבין, למה תלה השם יתברך עשיית החג הזה, דווקא בנדבת יד האדם אשר יתן, מה שלא מצינו כזאת בכל שאר חמועדים קדושים.

והנראה בזה, כי בחינת קבלת התורה היתה, על ידי שזכו ישראל לאחדות האמיתי, כמו שאמרו חז"ל "ויחן שם ישראל – כאיש אחד בלב אחד". והנה בגוף האדם, הראש והלב הם מרגישים הכאב והצער של כל האברים, כי כן הוא טבע ומוגז הראש, שמקבל על עצמו אחריות הכאב והיסורין של כל האברים, כמוכח ומורגש בחוש.

וזהו גם כן מעלת ישראל, שהם בשורש נשמתן בחינת אחדות והתקשרות אמיתי. והראשים והמנהיגים של הדור, הם מרגישים במוחש ממש צערן וכאבן של כל

מבקשים ודבק לבנו במצוותיך וגו', בעבור אבותינו וגו', שלא נבוש וגו'. וחיות ואין ביכולת כל אחד מישראל לזכות למדריגה זו, ע"כ נתן לנו השי"ת בכל דור ודור צדיקים אשר יהיו מושלים בקרב תבל, וכאשר בני ישראל מתדבקים להצדיקים, מתחברים אלו עם אלו באגודה אחת, כמ"ש בארבעה מינים שאמר הקב"ה : יתאגדו אלו עם אלו.

בעבור זה נאמר בקבלת התורה: "ויענו כל העם" – אפילו פשוטי העם, "יחדיו" – עם הצדיקים וגו', "נעשה", שמקבלים עליהם לימוד התורה, אפי' באם נהיה כשור לעול וכחמור למשא, בכל אופן, ואז נבוא לבחינת "נשמע" לקול ה', אפי' בשוגג, שלא יוכלו לעבור על שום עבירה ח"ו אפילו שלא במתכוון, כדאיתא במד"ר אצל דוד המלך ע"ה עה"פ "ואשיבה רגלי אל עדותיך, וגו'..." והיו רגלי מוליכות אותי לבית המדרש, אפילו שלא מדעת.

ישועות אברהם – פרשת יתרו

• דברי בינה •

איתא בפרקי אבות (ו ב):

אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב, ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה.

חיינו, שישאל שבאותו הדור, שהיו באותו המעמד הנבחר, נתעלו במעלה רמה ונשגבה כזאת, שאצלם גופא נשאר אותו הקול המיוחד בשורש עצמיותם קבוע וקיים לצנח נצחים.

ולא עוד, אלא (וכו') זהו חבת קול השאירו על הר חורב, שיצא ויכריז לבריות בכל יום ויום, שיכולים בכל עת להתקשר בשורש נשמותיהם של אותו הדור, שהיו

ידי שתכבוש את היצה"ר ותמשכנו אל הקדושה.

ולתכלית זה נתן הקדוש ברוך הוא התורה לישראל, שתהיה להם לכלי זין נגד היצה"ר, כמאמרם ז"ל בראתי יצה"ר בראתי תורה תכלין. ולכן בחג שבועות, שהוא עת קבלת התורה, צוה הקדוש ברוך הוא להקריב חמץ על מזבח ד', להורות שעיקר תכלית התורה הוא שיכניעו בה את היצה"ר, ויקרבוהו אל הקדושה, כדי שיקבלו שכר ולא יזונו מנהמא דכיפופא.

פרשת אמור עמי קל

• חלקת יהושע •

וקדשתם היום, לרמוז שמהיום [והלאה] יקבל עליו לקדש עצמו, ולא ישגיח על העבר.

חלקת יהושע - יתרו

• מנבשר טוב •

אילו היה לישראל תורה במצרים לא היו שקועים כל כך בגלות

ועובדא ידענא בביתו של הגה"ק בעל **דברי חיים מצאנז** זצללה"ה,

הלא הוא הרבנית מהורנסטייפל ע"ה, שהגיעה אל אביה מארץ רוסיה הרחוקה, ובימים ההם ארץ מרחקים כמו רוסיה היה כמו להגיע מעולם אחר, בהעדר קשורי וחיבורי הטלפון והתחבורה הנגישה כבימינו. ושאלה אביה הקדוש מצאנז לשלום אחינו בני ישראל שבארץ רוסיה, ונאנחה הרבנית הק' ואמרה: 'אוי טאטע, הם שם במצור ובמצוק יותר גרוע מגלות מצרים...'

וכששמע הדברי חיים זאת, אמר על אתר: זה לא יתכן, כי גלות

מצרים היתה עדיין לפני מתן תורה, ומאחר

אחד ואחד מישראל, ובנדבת לבם הם מקבלים על עצמם כל יסוריהם ומכאוביהם ח"ו, וממשיכים עליהם רפואת הנפש ורפואת הגוף, ממקור הרחמנות העליון ברוך הוא. וכמו כן גם אותן האנשים שהם בבחינת אברי האומה, היינו, שאין בהם בחינת כח ההרגשה ח"ו, להרגיש ולחוש מה שהם חסרים - צריכים על כל פנים להרגיש הרגשת חסרונות של הראשים בענינים הגשמיים, ולהיות מתומכי אורייתא. ועל ידי זה יוכל להבנות מהם, כי אז יתאחדו כל כוחות הקדושה בבחינת 'קומה שלימה'. וזו המדרגה היתה אז בהם, בבחינת כאיש אחד וכו', ולכן זכו לקבלת התורה, שהוא שורש כל הישועות.

ובזה מובן מה שתלוי דווקא בחג הקדוש בנדבת יד האדם, כי על ידי שיכובא האדם לבחינת הרחמנות האמיתי, שבא מבחינת הרגשת צער חברו, ויפתחו נדבת ידם זה לזה, ועל ידי זה נזכה להתקשר כאיש אחד, ולקבל התורה הקדושה בשלימות האמיתי, אמן כן יהי רצון.

שבועות עמי צה

• אדון עדות •

בשבועות הקרינו חמץ לרמוז על הקרבת היצה"ר בכח התורה

כמו שאמרתי הטעם למה נאמר בשתי הלחם של שבועות 'חמץ תאפינה', שהוא שבאמת דבר תעוב למזבח 'כל המנחה אשר תקריבו לד' לא תעשה חמץ'. אך ידוע שחמץ רומז ליצה"ר, שלא נברא אלא בשביל שילחמו עמו, ויקבלו שכר. כדאיתא בזהר הקדוש שעיקר ביאת הנשמה לעולם העבור הזה, שלא תיוון מנהמא דכיפופא, רק יגיע כפה תאכל, על

תיקון ללילה זו, שעל ידי הראשית והאחרית
זכינו לקבלת התורה.

עמוד שמש

||| לפרשת נשא |||

• חלקת יהושע •

נשא את ראש בני גרשון וגו'. (ד כב)

בספר דברי יחזקאל איתא, כשהיה אצל
הר"ר צבי זצלה"ה מרימנוב, פירש
"וידבר ה' אל משה", השם יתברך אומר לצדיק
הדור "נשא את ראש בני גרשון", שינשא בני
אדם המגורשים, ויגביה אותם, ואמר אשר
הרגיש שבאלו הדברים ובזה האיר והעלה
נשמתו.

ריש פרשת נשא

• תורת הרה"ק מלענטשנא •

יברכך ה' וישמרך. (ו כד)

מעם שנאמרה ברכת כהנים בלשון יחיד. כי
הברכה העיקרית הנהוצה לבני ישראל
היא אחדות. כמו שנאמר במעמד הר סיני (שמות
יט ב) "ויהן שם ישראל", ודרשו חז"ל (מכילתא)
"כאיש אחד בלב אחד".

עמוד מא

• תולדות אדם •

יברכך ה' וישמרך. (ו כד)

יברכך ה', בממוך. וישמרך, מן המזיקין
(במדב"ר יא ח). הנה ידוע מאמר חז"ל,
וכבר אמרנו, שגדול נסיון העושר יותר מנסיון
העוני, מפני שיכול לבוא ח"ו לידי "ורם לבבך
וכו'", (דברים ח יד). ויכול למשוך מזה כמה היוזקות
רעות ומקרים רעים רח"ל. על כן הבטיח
הפסוק כאן: יברכך ה' – בממוך, ואף על פי כן
ישמרך – מן המזיקין, שלא תבוא חס ושלום
לזה ורם לבבך ושכחת ח"ו, והבן.

פרשת נשא

שנתנה תורה לישראל, לא שייך עוד קושי
כמו גלות מצרים, שהרי יכולים ישראל
להתחזק עם התורה הקדושה.

תורת ה' תמימה עמ' רנג

• תולדות אדם •

טעם אמירת ה' תיקון' רק תחילה וסוף

מעם מה שאנו אומרים התיקון שבועות
התחלה והסוף מכל סדרה וספר
וש"ס. יש לומר, דהנה המלאכים קטרגו על
נתינת התורה לישראל, שאמרו בוודאי לא
יקימו אותה [ע"י שבת פה:]. ואיתא (ברש"י ריש
בראשית) 'בראשית בשביל ישראל שנקראו
ראשית'. נמצא אדרבה, כי כל התורה
ובריאית כל העולמות, לא היה רק בשביל
ישראל. אולם האמת כי לפני השם יתברך
נגלו כל תעלומות, וצפה וראה לתכלית של
ישראל, כי הם טוב בעצם, ושאריתם
ואחריתם יהיה טוב, ואז יקימו כל התורה
בשלימות. ולעתיד יתגלה הפנימיות של
ישראל, ואז בודאי יקימו ישראל כל התורה.

נמצא שראשית ואחרית של ישראל הוא
טוב. ואיזהו חכם הרואה את הנולד

(תמיד לב). והשם יתברך הוא מקור החכמה.
ולזה נתן התורה לישראל, שהראשית
והאחרית הוא טוב. וזה "על פי שנים עדים
יקום דבר" (שמות יז ח), היינו, הראשית
והאחרית ששניהם טובים, אף על פי
שהאמצע אינו טוב ח"ו. "או על פי שלשה
עדים", שגם האמצע הוא טוב, אזי בודאי
"יקום דבר", דבר המלך. ועל כן אנו אומרים
בלילה זאת הראשית והסוף מכל סדרה
ומנביאים וכתובים וש"ס, להראות שזה היה

וחלילה לא נלקח מאתם, אדרבה כי עבודתה גדולה מאד, היא עבודת לימוד התורה הקדושה, וכל העוסק בתורה כאלו הקריב עולה¹ [מנחות ק"א], ואדרבה עבודתם עבודת לימוד התורה הקדושה היא נוהגת תמיד בכל עת בלי שום זמן, כמו שנאמר [יהושע א ח] "והגית בו יומם ולילה", על כן נזכרו דוקא בפסוק הזה החמשה חומשי תורה.

עמוד ריא

• ואלה הדברים שנאמרו לדוד •

ואתנה את הלויים נתנים לאהרן ולבניו מתוך בני ישראל וכו' (ח יט).

חמש פעמים כתוב "בני ישראל" בפסוק, ופרש"י כמנין חמשה חומשי תורה.

ומדוע דוקא בפסוק זה ולא בפסוק אחר.

אכן [וכו'] כי כאשר ראו בני ישראל כי נתנה העבודה עבודת הקודש על כתף הלויים ומהם נלקחה העבודה הזאת, חלשה דעתם. ובכדי לפייסם ולהראותם, כי הם

✧ עובדות מרבתינו הקדושים ✧

חג השבועות במחיצת מרן הרה"ק מלברטוב זי"ע הי"ד

סיפר הרה"ח ר' ישראל דוד רוזנברג ע"ה: "פעם בליל חג השבועות לאחר עריכת השולחן, רקדו החסידים בהתלהבות רבה כשעה ויותר, למחרת אחר רבינו הק' מלברטוב זי"ע הי"ד להכנס לתפילת שחרית, ולאחר חצות היום נכנס לפתע לבית המדרש וקרא למספר שהיה אז כבן ארבע עשרה, ואמר לו: אמש היה ריח של מרה שחורה בנגון שרקדנו, רוצה אני שתחבר נגון שמחה "א'הפקע" ונרקוד, התנצל לפניו שהוא אינו מחבר נגונים, ומעולם לא נסה בכך ענה לו רבינו: נסה פעם! והלא נאמר: "לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון", ומיד ניסה כוחו לראשונה וחיבר נגון בן שתי בבות, ולימד את הצבור, ורבינו וכל הקהל רקדו כשעה, ואחר כך החלו להתפלל. (המאורות הגדולים)

חג השבועות במחיצת מרן היהודי הקדוש סיפר התפארת שלמה מראדומסק זצ"ל בשלחן שהסיב עליו, כי בהיותו בן תשע שנים נסע עם אביו הרב ר' דוב צבי הכהן זצ"ל מוולאצאוו ליהודי הקדוש זצ"ל על חג השבועות, ואמר התפארת שלמה זצ"ל בזה הלשון: כאשר אמר היהודי תורה על השלחן היה בוער ממש באש כיורה רותחת, ("אקאכדיגער קעססעל").

וסיפר התפארת שלמה, כי אחרי היראה והרעדה באמירת התורה, סיים היהודי הקדוש זצ"ל את דבריו בפסוק [קהלת יב יג] "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם", ואמר, כי אחרי כל ההשגות ואחרי כל המדריגות, צריך להתחיל מחדש להיות יהודי פשוט, 'מוס מען ערשט אן הייבען צו ווערדין איין פשוטער יוד'.

(אהל שלמה ח"ב עמ' טז)

הפצת הגליון נתרם לרגל השמחה במעונו של ידידינו הרה"ח ר' יהושע הלוי קרסו הי"ו בהולדת בתו תחי' למז"ט

יהי רצון משוכן מעון הברכות שיזכה לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים, רוב נחת שמחה ישכון באוהלו תמיד, מתוך הרחבה ובריות גופא ונהורא מעליא המברכים בכל לב, חבריו לשטיבל קריה החרדית - בית שמש